



Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LXXVI. Epistola Decretalis in causa jurisdictionali jamdudum pendente
inter Epsicopum Concersanum, & Ordinam Militarem S. Joannis
Hierosolymitani. Expenditur vis possessionis quadragenariæ, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

gioſe perfectionis exempla, cum ſacrarum doctrinarum ſplendore, atque aeterna Animarum ſalute conjuncta, ſicut ab initio, in Catholica Eccleſia, ita in dies proferant religioſiſſimi illius Ordinis Alunni; ut nihil Orthodoxos, Acatholicosque viciffim vehementius perſtringat, & ad ſaniorē mentem reducat, quā celeberrimi Inſtituti inita cum auſterioris vitæ ſanctimonia ratio, & Chriſtianarum virtutum ſemita, prius per eofdem Alunos quā diutiſſime trita, deinde aliis exemplo, & verbo indicata.

Horum eximia opera in munere Concionatoris Sacri Palatii.

§. 1. Eapropter accedentes Nos ad audiendum Verbum Dei, quod in Apoſtolico Palatio ſtatis temporibus prædicari ſolet, tunc temporis maximopere laudabamus ſapientiſſimum Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum conſilium, qui ex hoc potiſſimum Ordine Prædicatores ad huiusmodi officium adſciſcere conſueviſſent; Ex illo enim, non tam majorum noſtrorum, quā noſtra etiam memoria, prodierunt inſignes Verbi Dei Præcones, quorum etiam in præſentia quamplurimi ubique per Catholicum Orbem commendantur. Inter alios verò, qui præclaras Concionatoris in Palatio Apoſtolico partes, ſumma cum nominis laude, expleverunt, præter Venerabilem Fratrem Bonaventuram Ferrariæ Archiepiſcopum à Nobis, dum in minoribus pariter eſſemus, cum voluptate diu audium, ac tantoperè probatum, duo etiam in Sacrum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium Collegium adlecti fuerunt, Anſelmus à Monopoli, & Franciſcus Maria ab Arezio.

Utilitas addicendi perpetuo huiusmodi munerum Ordini.

§. 2. His ſanè, aliisque animum noſtrum moventibus, atque ex eo etiam adducti, quod in hac Alma Urbe noſtra alia Officia, atque Miniſteria aliis nonnullorum Religioſorum Ordinum Alumnis ita addicta in perpetuum ſunt, ut muneris huiusmodi, tamquam ſibi debita, vindicantes Ordinum Superiores, quo laudabilius obeantur, optimum quemque ſuorum omni ſtudio, atque cura conquirant; confiſimus fore, ut impoſterum, quemadmodum hæcenus, benedicente Domino, factum eſt, ex memorato Cappuccinorum Ordine eximii in Apoſtolico Palatio Concionatores habeantur.

Quod præſentes ſtatuitur.

§. 3. Itaque, Motu proprio, non ad alicujus Nobis ſuper hoc oblata petitionis inſtantiam, ſed de noſtra mera deliberatione, ac certa ſcientia, auctoritate Apoſtolica, tenore præſentium, ſtatuiſimus, decernimus, & ordinamus, quod deinceps perpetuis futuris temporibus Officium prædictum Concionatoris Apoſtolici, alicui dicti Ordinis Minorum Cappuccinorum Profeſſori, committi, concedi, & assignari debeat.

Claufule, & Decreta.

§. 4. Decernentes eaſdem præſentes litteras, & in eis contenta quæcunque, ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus forti, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocunque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniffime ſuffragari; ſicque in præmiſſis per quoscunque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, judicari, & definiiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his à quoquam quavis auctoritate ſciant, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes.

§. 5. Non obſtantibus præmiſſis, ac Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon dicti Ordinis Cappuccinorum, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Conſuetudinibus, Privilegiis, quoque Indultis, & Literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plenè, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inferis habentes, illis

alias in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſè derogamus, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem ſub Anno Piſcatoris die II. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Noſtri Anno III.

Pro D. Card. Paſſoneo.
Cajetanus Amatus.

Dat. die 2. Mart. 1743.

Epiftoſa Decretalis in cauſa juridiſſionali jam dudum pendente inter Epifcopum Converſanum, & Ordinem Militarem S. Joannis Hieroſolymitani, Expenditur viſ Poſſeſſionis quadragenariæ, & immemorabilis. Indulta Apoſtolica, & Epifcoporum ceſſiones quatenus juridiſſionem activam, vel exemptionem paſſivam dumtaxat importent &c. Sententia fertur pro Epifcopo Converſano, & opportunis Decretis & clauſulis munitur.

LXXVI.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICÆ ſervitutis officium, quod humeris noſtris, licet imparibus, inſcrutabilis impoſuit Divini altitudinis conſilii, illius Nos ſæpè admonet ſollicitudinis, quam Romanum Pontificem, ad procurandam omnium Eccleſiarum tranquillitatem, earumque tuenda comoda, & jura, vigili curâ oportet impendere; ut Epifcopi ad eaſdem regendas a Spiritu Sancto poſiti, avulſis omnium diſſenſionum ſeminibus, commiſſo ſibi gregi attendentes, miniſterium ſuum in dulcedine pacis adimpleant.

Exordium ab Eccleſiæ pacis cura.

§. 1. Cum itaque ad noſtri Apoſtolatus auditum, publico primùm ſermone, ac fama, & deinde demiffa Venerabilis Fratris Macarii Epifcopi Converſani expoſitione nobis humiliter facta, delatum ſit, inter Epifcopos pro tempore Converſanos ex una, ac dilectos filios Magnum Magiſtrum, & Fratres Milites militia S. Joannis Hieroſolymitani ex altera partibus, annoſam litem, & jam ſeneſcentem interceſſiſſe, ſuper exercitio juridiſſionis Ordinariæ in Opido Putiniani; litemque ipſam, tametſi a bonem. Caſare Lambertino Epifcopo Infulano, vigore commiſſionis ſignata manu ſel. rec. Leonis Papæ X. Prædeceſſoris, per definitivam ſententiam olim direptam, nihilominus denuo in Foro inſtauratam fuiſſe, & in Cauſarum Palatii noſtri Apoſtolici Auditorio, magno ipſorum litigantium incommodo, ac diſpendio, diutiſſimè exagitaram, & per varias ambages ad hanc diem protractam, & adhuc in eodem Auditorio pendente, majori utriuſque partis detrimento in diem magis magiſque protrahi poſſe: Idcirco ut celerius & expeditius, quo fieri poſſet, eidem tandem ſinis imponeretur, ſervata tamen, ſanctæque, ut par eſt, cuſtoditâ Canoniarum legum, & ſanctionum cenſurâ; Nos Prædeceſſorum noſtrorum Romanorum Pontificum, præcipuè Innocentii PP. III. morem, & exempla ſecuti, qui reſtituendæ pacis, & concordie ſolliciti, ad parcendum litigantium expenſis, & temporis diuturnitati conſulendum, non detrectantes onus, & laborem cognitionis ipſarum controverſiarum, Apoſtolica auctoritatis, & providentiæ partes non ſemel per ſe ipſi interpoſuere; cauſam huiusmodi ſerè interminabilem, & perpetuam, ad Nos advocavimus, eamque, adſcitis in conſilium dilectis Filiis Cauſarum Palatii noſtri Auditoribus, & allegationibus juris, & facti diverſorum Jurisperitorum,

Controverſia antiquitas, & ſtatut.

Eam Pontifex ad ſe advocat, cum conſilio Aud. S. Pal. Prædeceſſorum exemplo, decidendam.

qui

Prælo Inferiori acquiratur jurisdictione intra Episcopum Diocesim, vel ex privilegio, vel ex consuetudine immemore.

Non vero ex possess. quæ originaria, cum titulo colorato, ex doctrina SS. D. N., & Decreto Congr. Conc., & Clem. XI.

qui utrique parti aderant, & jura strenuè tuebantur, tum voce, tum scripto coram Nobis deductis, & sapius a Nobis auditis, lectis, & diligenter consideratis, supremo judicio nostro decidendam, & debito fine duximus terminandam.

§. 2. Sanè licet vetustissima hujus contestate litis primordia, si altius ab origine sua repetantur, præ vetustate admodum obscura, & involuta sint; illud tamen certum, firmumque, & indubitatum est, Oppidum *Putiniani* situm esse in Diocesi *Conversana*, ejusque finibus contineri, nec illius positionem intra Diocesis ambitum, impugnatam unquam fuisse ab iis, qui acri & diuturna contentione, pro sibi asserenda contra Episcopum Ordinariam jurisdictione decertarunt. Quo quidem posito, quod in dubium revocari nequit, certi juris est, jurisdictionem in dicto Oppido exercendam acquiri tantum potuisse, aut ex vi clari & manifesti privilegii Apostolici, adimentis Episcopo, & Prælo inferiori tribuentis aiquam Territorii partem, a reliqua Diocesi prorsus separatam, & quodammodo avulsam; aut, deficiente privilegio expresso, ex vi consuetudinis immemorabilis strictè cum suis requisitis conditionibus comprobate: Continuat enim, & pacifica, atque hominum memoria longe excedens omnium actuum jurisdictionalium exercita possessio, ipso vidente, & acquiescente Episcopo, tanta virtutis, & efficaciam esse censetur, ut jurisdictione Ordinaria, & Territorialis, quæ privilegio expresso adscribi non potest, saltem præsumpto videatur referenda.

§. 3. Firmissimo huic juris Canonici enunciato refragari posse videbantur aliqua Tribunalium, & Jurisconsultorum in Foro sensim receptæ opinioniones, asserentium jurisdictionem Ordinariam, etiam in aliena Diocesis parte, adstrui sibi facile posse a Prælo inferiori ex sola quægenaria possessione, cum titulo, ut vocant, colorato. Verùm enim Nos, cum adhuc in minoribus existentes, munere Secretarii Congregationis S. R. E. Cardinalium super interpretatione, & executione Decretorum Concilii Tridentini fungeremur, ad cohibendam hujusmodi propositionum licentiam, & ad inconsultam Canonici juris interpretationem coercendam, rationum momenta, quæ pro utraque sententia afferebantur, expendimus, tractatu in scriptis a Nobis pro ingenii nostri virium facultate elucubrato, & publicis typis impresso. Subinde verò, ut omnis in posterum dubitandi occasio præcideretur, & una esset in Foro certa, & immota judicandi ratio, sublato quovis dissidentium opinionum conflictu, fel. rec. Clemens Papa XI. Prædecessor noster ea, quæ a Nobis literis consignata fuerant, examinanda commisit Congregationi Particulari quinque S. R. E. Cardinalium, & totidem Prælatorum, doctrina, & integritate præstantium, Nobis etiam uti Congregationis Secretario in hunc numerum adscriptis. Porro eadem Congregatio, maturè discussa, intimèque ex nostra sententia rimato negotio, præmissas opiniones innixas possessioni *quadragesimæ cum titulo colorato*, tanquam Canonice sanctionibus adversas, præsidio juris destitutas, & saniorum Canonistarum sententiis parùm consentaneas, rejecit; & ad asserendam favore Prælati inferioris jurisdictionem Ordinariam in aliqua parte aliena Diocesis, expressum privilegium Apostolicum, vel consuetudinem immemorabilem legitimè probatam suffragari tantum posse decrevit. Idem verò Clemens Prædecessor antedictæ Congregationis decretum die 3. Januarii anno Domini 1721. nedum benignè probavit, & observari perpetuis futuris temporibus præcepit; verùm etiam typis impressum, & inter Apostolicas Constitutiones relatum perpetuò custodiri mandavit.

§. 4. Hæc igitur præ oculis habitâ certa judicandi regula providè sapienterque insituta, consultò Religio Hierosolymitana nullum ponebat fundamentum in consuetudine immemorabili, vel quia certa recensentur initia præsentis jurisdictionis in Oppido *Putiniani*, vel quia eadem immemorabilis, quæ solo labefactatur rumore, interverti, ac submoveri penitus videbatur tum ex judiciali, diuturna, & nunquam intermissa contradictione Episcoporum *Conversanorum*, tum etiam a plerisque actibus jurisdictionalibus in præfato Oppido ab Episcopis exercitis, quorum non obscura extabant monumenta.

§. 5. Potissimum itaque acquisitæ jurisdictionis ordinariæ præsidium constituebat in privilegio Apostolico, ac in literis Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, præsertim fel. rec. Joannis XXII. qui anno Domini 1317. Monasterium S. Stephani Ordinis S. Benedicti Religioni Hierosolymitanæ perpetuò incorporavit, & univ. cum Ecclesiis, Cappellis, Membris, Castris, Casalibus, Grangiis, Territoriis, Olivis, Possessionibus, Juribus, Jurisdictionibus, Libertatibus, Privilegiis, & exemptionibus, ac omnibus bonis, juribus, & pertinentiis suis.

§. 6. Verùm, inspecto, & sedulo expenso integro contextu, & tenore præfata Constitutionis, minimè ex ea evincitur, in Magnum Magistrum, ejusque Commendatarios, translata fuisse plenam, & omnimodam jurisdictionem Ecclesiasticam, & Spiritualem, non solum in Ecclesias, & loca, verùm etiam in Clerum, & Populum; quemadmodum necessarium est, ut Prælati inferiori sum peculiare habeat Territorium a reliqua Episcopali Diocesi separatam. Resistunt enim tum mens, tum verba Constitutionis prædictæ. Et quidem mens, quia unio & incorporatio eum in finem solummodo collineavit, ut Equites Hierosolymitani, qui a Monachis Benedictinis inter se dissidentibus in Monasterium ad oram Maris positum alleciti fuerant, possessionem illius adepti, legitimum quoque ex largitione Apostolica nanciscerentur dominium reddituum temporalium; tum etiam ut ex hoc loco, transvehendis ultra Mare comitatibus maximè opportuno, Classi suæ contra Infideles instructæ suppetias ferre possent.

§. 7. Adversantur præterea verba; quia si verba Bullæ singillatim examinentur, & præsertim illa: *Cum omnibus juribus, jurisdictionibus, libertatibus, & privilegiis*: tantæ non sunt efficaciam, ut jurisdictione ab Episcopo ablata dicatur, & in Religionem Hierosolymitanam translata; quia, cum non agatur de privilegio merè exemptivo, sed de privilegio magis arduo, & a jure communi alieno; tribuendi scilicet jurisdictionem Ordinariam personæ inferiori, ablata Episcopo parte suæ Diocesis; nunquam per generalia, & ambigua verba concessum esse intelligitur.

§. 8. Maximè quia in casu, de quo agitur, ad hujusmodi interpretationis veritatem confirmandam accedit circumspècta præfati Pontificis vigilantia, qua in ipsa unione rebus omnibus opportunè consultum, ac provisum voluit. Si quidem in dicto Monasterio uniendo, hujusmodi leges, & conditiones servandas præscripsit, ut non solum Equites Hierosolymitani onera eidem inhærentia adimplerent, Personas idoneas eligerent, quæ præsent Ecclesiæ, Missas in Defunctorum animarum expiationem celebrarent, & Divina Officia persolverent; verùm etiam Monachis Benedictinis, quorum nonnulli adhuc supererant, omnia ad victum, & vestitum necessaria tribuit, eorumque vitæ commodis voluit provideri. Minimè autem verisimile censetur, tantum in res singulas levioris momenti collatum fuisse a Pontifice studium, & diligentiam; nullumque præterea verbum de

1743. Religioni Hierosol. non assitit immemorabilis, ut pote semper impugnata ab Episcopo.

Privilegium Joann. XXII. favore Monachor. Benedict.

Quod non suffragari censetur.

Inspecta mente Pontificis.

Et deficienti expressa Ordinariæ jurid. concessione.

Quam non omisset, dū leviora constituit.

Oppido populoso, soluto, ut prædicitur, a lege Diocesana, & avulso a jurisdictione Episcopali; nullum de personis spirituali regimini in posterum præficiendis; nullum de finibus apte designandis; nullum denique de cura Gregis, ac vigilantia Pastoris, in dicta Constitutione adjecisse, si revera id facere providus Pontifex in animo habuisset.

Literæ Paschalis & Callixti II., & Alex. III. Prædictis Monachis concessæ quid continent.

§. 9. Longè autem minoris ponderis, ac levioris momenti apparebant Apostolicæ Literæ Paschalis, & Callixti II., necnon Alexandri III. Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum, qui Apostolicæ Auctoritatis munimine confirmarunt donationes factas antea temporibus ab Episcopis Conversanis dicto Monasterio S. Stephani Urbi Monopolitana finitimo. Si enim singulæ partes expendantur præfata Constitutionis Alexandri III., cui consonant disposita per Paschalem, & Calixtum, nihil aliud ex ea constat, quàm sub immediata S. Petri, & Apostolicæ Sedis protectione fuisse recepta bona quæcumque per Monasterium S. Stephani acquisita, & in futurum acquirenda, recessito etiam Oppido Putiniani, unâ cum suis membris, & pertinentiis; illudque fuisse solutum ab omni iugo, & exactione tam Episcoporum, quàm Sæcularium. Præterea in eisdem literis Alexandri, ad augenda novis titulis dignitatis Abbatialis decorata, & ornamenta, conceditur Abbati usus Mitra, & Anuli, necnon facultas recipiendi Chrifti, & Olei Sancti a quovis Catholico Antistite gratiam, & communionem Apostolicæ Sedis habente, & insuper a quovis etiam Antistite Catholico Basilicas, & Altaria consecrari, & ordines Monachis, & Clericis ritè conferri posse decernitur. Prohibetur itidem in eisdem Literis Episcopo, ne absque Monachorum consensu in Ecclesia Monasterii Pontificalia exerceat, & Ecclesiastico supponat interdicto Ecclesiam, aut Monasterium, *Monachos, Clericos, seu etiam Laicos utroque jure ipsis subjectos*: neve eosdem Monachos Synodo Diocesana interesse compellat: Demum ad exhibendam Apostolicæ Sedi reverentiam, & homagium, unciæ unius auri census imponitur, Romano Pontifici quotannis persolvendus.

Extendi nequeunt ad jurisdictionem activam.

§. 10. Itaque Constitutiones præfata, sive conjunctim, & generatim, sive disjunctè, & singillatim considerentur, nihil aliud præferre videantur, præterquam nudam, ac simplicem exemptionem passivam Monasterii, & Monachorum, una cum Clericis, & Laicis eorum obsequio mancipatis, & servitio addictis, a Jurisdictione Ordinarii; non autem translationem in Abbatem Jurisdictionis Ordinariæ, & Ecclesiasticæ in Clerum, & Populum Putiniani, prævia separatione ejusdem Oppidi a reliqua Diocesi Conversana; ideoque argumentum, & illatio ab hujusmodi passiva exemptione ad jurisdictionem activam, tanquam Canonicis Sanctionibus nimium absona, omninò repellenda videbatur.

De illius ætatis disciplina.

§. 11. Eò magis quia interpretatio Constitutionis pro sola exemptione passiva, Ecclesiasticæ historie monumentis illius ætatis apprime consonans, & conveniens comperitur. Quamvis enim tempore prædicti Alexandri III. eximi Apostolicæ auctoritate consueverint Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione, ut Monastica quieti, & tranquillitati uberius consultum foret, nulla tamen per id temporis recesserunt exempcia activa jurisdictionis tributa Monachis in Clerum, & Populum.

Cessio juris Episcopalis ab Episcopo facta per verba generalia, congrue refertur ad exemptionem passivam.

§. 12. Parvique refert, quod Bulla Alexandri III. non solum confirmaverit donationes antiquitus factas Monasterio a Supremis Principibus, Comitibus, aliisque sæcularibus personis; sed ratam quoque habuerit cessionem juris Episcopalis primitus factam ab Episcopis Conversanis favore Monachorum, *sicuti habetur in eo-*

rum authenticis scriptis. Quandoquidem cessio Juris Episcopalis, cum suapte natura non secum ferat omnimodam, plenariam, & effrenatam abdicationem a donantibus in donatarios totius auctoritatis, & jurisdictionis Ecclesiasticæ in Populum, & Clerum exercendæ, ad quem effectum verba deberent esse clara, & expressa; ratio juris suadet, per hujusmodi donationem nihil aliud transfusum fuisse in Abbatem, præterquam aliquam Juris Episcopalis partem, coherentem, & consentaneam soli exemptioni passivæ, & in majus dictæ exemptionis incrementum cessuram.

§. 13. Neque huic interpretationi ea adversatur animadverso, quod idem Alexander Papa III. confirmavit cessionem juris Episcopalis, aliasque donationes, relative ad documenta, quæ in *Monachorum authenticis scriptis contineri* ferebantur: quia documenta hujusmodi neque examinata, neque Pontifici exhibita, neque in Bulla Alexandrina de verbo ad verbum, ut opus erat, expressa fuerunt; ideoque cum illa apud Monachos, antiquitatis offula tenebris, perpetuò conspulta jacuerint; palam fit, Literas Apostolicas prædicti Alexandri non egredi limites confirmationis Apostolicæ *in forma communi*, nullamque ex eadem confirmatione erui posse activæ jurisdictionis probationem.

Confirmatio Apostolica in forma communi nihil addit.

§. 14. Caterùm ubi etiam donationes fuisse ab eodem Alexandro recognita, specialiter approbata, & in suis literis expressa, nihilominus claris ostenditur argumentis, alienam fuisse a voluntate Pontificis quamcumque activi juris Episcopalis ademptionem, & imminutionem. Et enim proponente Episcopo Conversano paulò post querelam erepta sibi jurisdictionis Ordinariæ in Oppido Putiniani ab Abbate Benedictino eam sibi vindicantè obtentu dictæ confirmationis Apostolicæ, præfatus Alexander Prædecessor, datis opportunè literis Episcopis Vigiliensi, & Tranensi, non solum declaravit, nullum se auctoritati Episcopi Conversani irrogasse voluisse præjudicium, sed etiam ad faciendâ illata illius dignitati dispensia ab Abbate Benedictino, mandavit eisdem Episcopis, ut, causâ judicialiter cognitâ, & instructâ, acta conficerent, & confecta Curia Romana remitterent. Successivè verò alii Pontifices Clemens, & Celestinus III., necnon Cardinalis Rogerius Romana Sedis Legatus, jurium Episcopatum vindices, unanimi sensu decreverunt, redintegrandum esse Episcopum in ablata jurisdictionis possessione, atque Ecclesiastico jure, & auctoritate in ea conservandum.

Item Alexander, cuius que Successores, suam mentem factis declarant.

§. 15. Hæc autem illustria, & antiqua gestarum rerum monumenta demonstrant, privilegia ab Alexandro III. Monasterio concessa secumferre nudam passivæ exemptionis prærogativam, tam respectu Monasterii præfati, & Ecclesiarum ab eo dependentium, quam respectu Clericorum, & Sæcularium Monachis inservientium, firma tamen perseverante, & immota in Episcopo jurisdictione activa in Oppido Putiniani; ac proinde illam, utpotè a Monachis non acquisitam, per unionem factam a Joanne XXII., in Religionem Hierosolymitanam transfundi non potuisse. Et licet superius relata monumenta temporum injuria interciderunt; satis tamen visum est ea relata fuisse a Sententia promulgata a bon. mem. Cæsare Lambertino Episcopo Insulano, ad hanc litem dirimendam, ut superius dictum est, delegato à Leone X. Prædecessore nostro. Nam eximi hujus Præfatis, moribus integerrimi, & juris Canonici consultissimi, tum ob ejus dignitatem, tum ob vitæ probitatem, doctrinæque præstantiam, & generis nobilitatem, in re antiqua, & longè a memoria hominum remota, tanti faciendâ visa est auctoritas, ut ob illius testimonium, etiam deperditis actis,

Ex dictis inferunt, solam exemptionem passivam Monachis competitivè.

Ideo nihil ultra in Relig. Hierosol. potuisse transfundi.

Standum testimonio Judicis omni exempt. majoris, præsertim in antiquis.

quibus

Immediata
subiectio S.
Sedi solam
importat ex-
emptionem
passivam.

Tenor sen-
tentiae pro
Episcopo
Conversa-
no.

Quenam
competant
Bajulivo S.
Stephani, &
Militiae Hiero-
solymit.

Præceptum
de servandis
limitibus
exemptionis
passivæ hic
præscriptis,
deque Epi-
scopi juris-
dictione non
trahenda.

quibus sententia nitetur, post longum tem-
poris cursum fides adjuungi deberet.

§. 16. Demum ad comprobendam passivæ
dumtaxat exemptionis concessionem confert ipsa
forma literarum Joannis XXII., qui, unione &
incorporatione dicti Monasterii Sancti Stephani
Religionis Hierosolymitanae ex Apostolica be-
nignitate factâ, & concessâ, una cum mem-
bris, Capellis, pertinentiis, juribus, & juris-
dictionibus, Pontificiam concessionem, & Apo-
stolicum privilegium non alia designavit nun-
cupatione, quam *immediata subjectionis Sanctae
Romanae Sedis*; quæ sanè verba soli congruunt
exemptioni passivæ, non autem juri activo, &
separationi Territorii.

§. 17. His igitur, aliisque rationum momen-
tibus maturè, seduloque perpensis; diligenterque
auditis, quæ fuerunt hinc inde proposita; in-
spectis etiam omnibus causæ instrumentis, pen-
nitensque consideratis; diligenti præterea habito
tractatu cum præfatis Caesarum Palatii nostri
Auditoribus, ut compositis omnibus dissidiis,
tandem, benedicente Domino, oriatur abundan-
tia pacis, & ut Conversanae Ecclesiae jura a
moderno Episcopo, quibuscumque postpositis
humanis rationibus, magna sui nominis laude
strenuè constanterque propugnata, salva in pos-
terum, & illaesa consistant; decernendo pronun-
tiamus, & pronuntiando decernimus, jurisdi-
ctionem Ordinariam, & Episcopalem in Eccle-
sias, Clerum, & Populum universum dicti Locis,
seu Terræ *Putiniani* Conversanae Diocesis, com-
petere Episcopo Conversano, non autem Ba-
julivo Sancti Stephani, Magno Magistro, Fra-
tribus, aut Hospitali S. Joannis Hierosolymitani;
quorum favore dominium dumtaxat, &
alia bona, & jura temporalia super dicto lo-
co, & Populo, etiam quoad Decimas, quam-
vis spirituales, per Bajulivos ab immemorabili
tempore percipi solitas, & juxta men-
tem dicti Joannis XXII., in publicam causam
erogandas; cum obligatione tamen præstandi
Parocho ejusdem Terræ Congruam annuorum
ducatorum centum, juxta resolutionem alias
captam Anno Domini 1713., & 1715. super
eâdem Congrua a Congregatione S.R.E. Car-
dinalium negotiis, & consultationibus Episco-
porum, & Regularium præpositorum; Apostolica
auctoritate confirmamus, & approbamus.

§. 18. Ut autem sententia, & decretum no-
strum debitæ executioni demandetur, atque hæc
antiquissima lis, & controversia nullo amplius
tempore in posterum excitari, & renovari possit,
Magistro, & Fratribus dicti Hospitalis, nec-
non Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani prope
Monopolim, nunc, & pro tempore existentibus,
in virtute sanctæ obedientiæ districtè præ-
cipimus, & mandamus, ut suo jure contenti,
idest Dominio temporali dictæ Terræ, seu Op-
pidi Putiniani, aliorumque bonorum, & ju-
rium similiter temporalium, quæ ad Abbatem,
& Monachos unionis tempore pertinebant,
necnon etiam Decimis, quæ hæctenus ab ipsis
Bajulivis percipi consueverunt, cum onere ta-
men solvendi Parocho, seu Archipresbytero
ejusdem Terræ pro sua Congrua annuam sum-
mam ducatorum centum moneta illarum partium;
ac denique passivæ exemptione quoad
ipsos Bajulivos, eorumque domos, Cappellas,
& Ecclesias, si quæ sint in dicta Terra, seu
Oppido Regulares, aliasque personas tribus re-
quisitis pollentes, ad formam Sacri Concilii Tri-
dentini, & privilegiorum generalium dicto Hos-
pitali Sancti Joannis, ejusque fratribus, & in-
servientibus concessorum per diversos Romanos
Pontifices Prædecessores Nostros; nullum de cæ-
tero Ordinariæ, & Episcopalis jurisdictionis
actum in Ecclesias tam Curatas, quam non Cur-
atas, Clerum & populum dictæ Terræ Putiniani,

ejusque districtus, & Territorii, exercere au-
deant, seu præsumant; & multò minus directè,
vel indirectè impedire, quominus nunc, & pro
tempore existentes Episcopi Ecclesiae Conversanae
prædictam jurisdictionem, omnesque actus
ad illam quoquo modo pertinentes, per se,
vel per alios, in dictas Ecclesias, Clerum, &
populum liberè exercent: Quod si secus di-
rectè, vel indirectè per nunc, & pro tempore
existentes Bajulivos dicti Bajulivatus S. Stephani
factum fuerit, pœnam excommunicationis latae
sententiæ, à qua solum à Nobis, & Successori-
bus Nostri; præterquam in mortis articulo,
absolvi possint, necnon privationis ejusdem Ba-
julivatus, omniumque aliarum Dignitatum, &
Commendarum, sive de justitia, sive de gratia
per eos quomodocumque obtentorum; & per-
petuè incapacitatis, sive inhabilitatis ad alias
Dignitates, & Commendas in posterum obtinen-
das, ipso jure, & ipso facto, absque ulla præ-
cedenti Judicis declaratione, incurrant; itaut
alii Milites proximè, ac deinceps sequentes in
ordine Antianitatis, servatâ in reliquis forma Statu-
torum, & Constitutionum ipsius Hospitalis, Ba-
julivatum, aliasque Dignitates, & Commendas per
hujusmodi privationem, ut præfertur, vacantes,
statim optare, atque obtinere possint, & debeant.

§. 19. Nos enim omnino volumus, quod
Bajulivi, & Fratres dicti Hospitalis in dicta Epi-
scopali, & Ordinaria jurisdictione in Terra Pu-
tiniani, ejusque Districtu, & Territorio, annexis,
& connexis, nullo pacto in posterum se
immisceant; & præterea, ad majorem caute-
lam, antiquas donationes Leonis, & aliorum Epi-
scoporum, & assertas confirmationes Romano-
rum Pontificum Prædecessorum nostrorum, &
præsertim Alexandri III., prout etiam Literas
primodictas Joannis XXII., pro eo, quod atti-
net ad dictam jurisdictionem Ordinariam, & Epi-
scopalem, motu proprio, & ex certa scientia, &
de Apostolica plenitudine potestatis ex toto re-
vocamus, abolemus, & annullamus, & solum in
reliquis in suo robore, & firmitate manere de-
cernimus; & quatenus per eas, vel alio quo-
cumque modo tam deducto, quam non deducto,
dicta jurisdicção Episcopalis, & Ordinaria ab
Episcopis avulsa, & in Monachos, & Abbatem
dicti Monasterii Sancti Stephani, vel deinde in
Magistrum, & Fratres dicti Hospitalis S. Joannis
Hierosolymitani quomodocumque, & qualiter-
cumque translata fuisset; per præsentem nostras
Literas eandem Ordinariam, & Episcopalem ju-
risdictionem in Ecclesias, Clerum, & Populum
dictæ Terræ Putiniani, motu, scientia, & po-
testate simili, à Magno Magistro, Fratribus, &
Hospitali præfatis penitus penitusque avellimus,
& Episcopis Ecclesiae Conversanae; prout antea
de jure competeat, plenariè addicimus, & res-
tituimus, eosque in illa plenissime reintegramus,
perinde ac si dictæ donationes, & Literæ Aposto-
licæ nunquam factæ, & concessæ fuissent.

§. 20. Quo circa Venerabilibus Fratribus Tra-
nensi, & Barensi Archiepiscopis, ac dilectis Fi-
liis Caesarum Curiae Camerae Apostolicae Ge-
nerali Auditori, ac Nostro & Sedis Aposto-
licae Nuncio in Regno Neapolitano commo-
ranti, ipsique Magno Magistro, & Fratribus
præfati Hospitalis S. Joannis nunc, & pro
tempore existentibus, motu simili per Aposto-
lica scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo,
aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios,
præsentem Literas, & in eis contenta quæcum-
que, ubi & quando opus fuerit, ac quoties pro
parte Episcopi requisiti fuerint, solemniter pub-
licantes, eique in præmissis efficacis defensionis
præsidio assistentes, faciant auctoritate no-
stra easdem præsentem, & in eis contenta hu-
jusmodi, à Bajulivis dicti Bajulivatus S. Stephani,
aliisque Fratribus dicti Hospitalis, necnon

Pœnae per
contraven-
tores incur-
rendæ.

Donationes,
& assertæ
confirmatio-
nes, ad cau-
telam, an-
nullantur.

Est jurisdic-
cio ordina-
ria à Fratri-
bus Militi-
bus avulsa,
Episcopo re-
stituitur.

Executores
deputantur,
tum facultati-
bus &c.

Clero, & Populo præfati Oppidi, seu Terræ Putiniani nunc, & pro tempore existentibus, cæterisque omnibus, inviolabiliter observari; non permittentes eum, ejusque in Episcopatu Successores, desuper per quoscumque quomodolibet indebitè molestari; Contradiçtores quoslibet, & rebelles, per sententias, censuras, & pœnas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, postpositâ quacumque appellatione, & recurfu, etiam ad Sedem Apostolicam, compescendo; ac, servata forma Concilii Tridentini, sententias, censuras, & pœnas hujusmodi incurrisse declarando, ac etiam iteratis vicibus aggravando, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis.

Derogatur
litis penden-
tiae, juri qua-
esito, privile-
giis, statutis
&c.

§. 21. Non obstantibus præmissis, & præsertim lite hætenus pendente in Auditorio nostri Palatii, cujus litis statum, & merita, & alia quæcumque etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes; necnon Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo; privilegiis, & indultis à Sede præfata hætenus concessis Hospitali, & Fratribus prædictis; ejusque Statutis, & Ordinationibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; & quibusvis aliis Literis, Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam in Conciliis Generalibus, etiam consistorialiter, & motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, ac aliis quomodolibet etiam per Nos pluries concessis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione alias de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, aut aliqua alia exquisita forma habenda foret, latissimè, & plenissimè, ac specialiter, & expressè, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque: aut si prædictis Bajulivis, & Fratribus Hospitalis præfati, seu aliquibus aliis communiter, aut divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum, de indulto hujusmodi mentionem.

Transumptis
auctoritas
tribuitur.

§. 22. Volumus autem, ut earundem Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides ubique locorum, tam in Judicio, quam extra illud, habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

§. 23. Nulli ergo omninò hominum liceat, hanc paginam nostræ sententiæ, decreti, constitutionis, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 14.
Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem pridie Idus Martii, Anno Incarnationis Domini cæ milleesimo septingentesimo quadragesimo tertio, Pontificatus Nostri Anno Tertio.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Electio, seu Postulatio duorum Patriarcharum Maronitarum ab Antistitibus illius Nationis disidentibus facta, cassatur, & annullatur, reservata S. Sedi Patriarchalis Ecclesiæ provisione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Quod non humanâ, sed divinâ decretum est sententiâ à Numidia Antistitibus antiquæ traditionis exempli servantibus, & Ecclesiasticæ memoriis disciplina, ut ad Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis referretur judicium, quidquid, quamvis de disjunctis, remotisque Provinciis, ageretur; nec prius ducerent finendum, nisi ad ejsdem Sedis notitiam perveniret, ut tota hujus auctoritate, quæ fuerit justa pronuntiatio, firmaretur; id sæpè alias, & nuper ab inclyta Maronitarum de orthodoxa Fide, & obedientia eidem Apostolicæ huic Sanctæ Sedi debita semper tantopere meritorem Natione præstitum est, cum post obitum bonæ memoriæ Josephi Petri, dum viveret, Antiocheni ejsdem Nationis Patriarchæ, extra Romanam Curiam universæ carnis ingressi, scissuris, & dissensionibus ob duorum Patriarcharum electiones exortis, ad nos ambo Electi appellantes, Pallio etiam donari postularunt. Enimverò sex quidem ex una parte convenientes Antistites Venerabilem Fratrem Eliam Archiepiscopum Arcensem, pauci verò alii ex parte altera Venerabilem pariter Fratrem Tobiam Archiepiscopum Napolosæ, seorsim diversis in locis, in Patriarcham hujusmodi eligere ausi fuerunt. Ambo igitur, ut præmittitur, Electi, sive Postulati præfati Patriarchæ ad Nos, & Apostolicam Sedem recursum habentes, enixis precibus rogaverunt, ut cujusque electionem approbare, ratam habere, & confirmare, atque Pallium etiam transmittere de benignitate, & potestate Apostolica dignaremur.

Recurfus à
Maronitis
habitus ad
Sanctam Se-
dem occa-
sione schif-
matis inter
eos orti.

§. 1. Quoniam autem Nos, ut in causa tanti momenti eâ, qua decet, maturitate procederetur, utramque electionem, seu postulationem particulari Congregationi nonnullorum Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum discutendam, examinandamque commisimus; & Cardinales dicte particularis Congregationis, postquam Viros ab Electis prædictis missos, ac defensores plenè audivissent, omnesque scripturas pro utraque parte productas recognovissent, coram Nobis congregati, attentis peculiaribus, & gravibus nullitatibus in utraque electione repertis, per concordia suffragia, & vota censuerunt, neutram electionem, seu postulationem sustineri debere, neque locum esse alterutrius sanationi; sed utramque electionem, sive postulationem nullam, irritam, nullius roboris, ac momenti esse, ac fore, declarari, & haberi; ac proinde Patriarchali Ecclesiæ hujusmodi ex integro, juxta Sacros Canones, atque inconcussam Apostolicæ Sedis prædictæ in similibus casibus stylym, provideri debere de persona Nobis benevola, & quatenus provisionem hujusmodi de aliquo Antistite cuicumque Ecclesiæ addito faceremus, hanc, prævia solutione vinculi Ecclesiæ, quo tenetur, fieri debere.

Causa dele-
gatur Cong.
part. de Pro-
pag. Fide.

Congrega-
tionis con-
silio.

§. 2. Hinc est, quod Nos, quos tam paternæ caritas, qua Nationem hujusmodi maxime diligimus, & amplius complecti cupimus, quam Apostolica omnium Ecclesiarum sollicitudo à Pastorum Principe Jesu Christo Nobis injecta vehementius urget, de memoratæ Congregationis consilio, necnon motu proprio,

Pontifex,
illi inharen-
do, utram-
que electio-
nem, seu po-
stulationem,
nullam decla-
rat.